

LIBRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNĂȘESCU, SIMONA

Venus intră în Ieu / Simona Tănăsescu. - Mogoșoaia:
Velvet Story, 2022

ISBN 978-606-95558-0-4

821.135.1

Copertă: Alina Dinu
Grafică: Ciprian Tănăsescu
DTP: Cristian Negoii

Simona Tănăsescu

VENUS INTRĂ ÎN LEU

Editura
Velvet**VS**Story

Mogoșoaia, 2022

CÂND VENUS INTRĂ ÎN LEU

[...] potrivit astrologilor, acest aspect astral ne influențează pe toți, indiferent de zodie, sex, vârstă sau naționalitate.

Este momentul marilor schimbări, o perioadă în care poți avea curajul de a plănuși și de a demara proiecte îndrăznețe, curajoase, temerare, pe care niciodată nu ai fi crezut că le poți pune în practică sau mai ales că le vei putea duce la bun sfârșit.

Curaj și încredere debordantă ne transmit astrele!

Este momentul în care tu trebuie să strălucești, să fii curajos, încrezător și să ceri ceea ce îți se cuvine prin dreptul tău rătăcit până acum printre stele.

Pe de altă parte, nu doar în viața profesională intervin mari schimbări, ci și în cea amoroasă, pentru că acesta este stimulentele dat de zodia Leului planetei iubirii.

Leul se referă la asumarea riscurilor, iar Venus prezintă în acest semn de foc, te îndeamnă să îți iei inima în dinți și să riști totul pe două cărți: a carierei și a dragostei.

Dar există și situații în care Leul nu este doar o zodie de foc, iar Venus nu este doar o simplă planetă...

Prolog

Senatorul Ion Ciordărescu

– George, hai tată, hai pișcă și tu un pic accelerația aia, ce naiba?

– Șefu', nu pot. Este limită de 30 de kilometri pe oră. Este și linie continuă și nici nu am unde să mă bag. Uitați-vă și dumneavoastră cât este de aglomerat.

– Văd, mă, că nu sunt orb, dar tu nu înțelegi că nu vreau să întârzii la ședință? Sunt ăștia cu ochii pe mine mai ceva ca uliii! Să nu zic ca hienele că... brr... uite că mă trec fiori. Hai, măi tată, dă-i gaz mai mult dacă trebuie, dar fă ceva! Uite, depășește-l pe ăla!

– Nu pot, șefu'. E încă linie continuă. Dacă nimerim vreun polițai, îmi dă amendă pe loc și îmi ia și puncte.

– Mă George, tu te-ai trezit dimineață cu gândul să mă enervezi pe mine? Tu nimic nu poți azi? Ți-a pus Viorica fețe de pernă cu NU pe ele?! Dă-o dracu' de amendă, că o plătește Parlamentul!

Îmi arunc ochii în ecranul telefonului. Zeci de mesaje, e-mailuri și două apeluri nepreluate de la președintele de partid.

Zi de ședințe.

Of! Vorbe spuse de dragul vorbelor și atât.

Decizii. Decizii luate pe genunchi pentru că toți suntem obosiți, blazați și, după caz, unii dintre noi sunt și „neputincioși”. Așa este în politică, unde indicele succesului nu are de-a face cu îndeplinirea promisiunilor față de populație, ci cu ce faci pentru „alții”, dar mai ales cu ce îi ai la mână.

Reperetele mele, vizavi de succes - echivalent cu puterea, erau în schimb altele: nu mă interesau căile pe care unii alunecau ca să ajungă la piramidă, ci cum să ating vârful ei.

Pe de o parte, mă asemănam lui Moise, călăuza și eliberatorul iudeilor. La fel ca el, și eu mă trag dintr-o familie de sclavi, unii moderni - ai dreptății și ai muncii cinstite, ce serveau cu mândrie patria. Când am crescut însă, am simțit că vreau mai mult și că am să pot mai mult decât au făcut-o ai mei o viață întreagă.

Și am făcut. Și fac în continuare. Pândesc și aștept *acea* chemare, indiferent care va fi provocarea, la fel ca și Moise...

Până și Dumnezeu, când a încredințat soarta unui popor, a avut nevoie de un general ca Moise. Oare de ce nu o fi ales pe vreun cioban sau pe vreun alt sclav așa, la întâmplare... *random*, cum se spune mai nou.

- George! mă răstesc la el ca să mă asigur că a priceput urgența situației.

- Zburăm, șefu! Am decolat!

În câteva minute, aud cum roțile se lovesc de piatra cubică din zona Parlamentului. Ridic privirea din telefon și chiar atunci mașina se oprește înaintea intrării.

- Ce faci, mă, aici? Mă lași în față la steaguri și după te duci și o parchezi unde ai tu chef.

- Da, șefu', numai că au fost angajați câțiva băieți noi la poartă și trebuie să le arăt legitimația.

- Aaa, am înțeles. Patru pe o bancă, frecând-o o zi întreagă nu erau îndeajuns. Mai trebuiau alți patru ca să mențină echilibrul. A dracului de bine gândită toată treaba asta, spun ironic. Bine, mă, arată-le legitimația. Dă-le motive ca măcar cururile să și le ridice că de altceva oricum nu sunt în stare. Bă, n-ai să vezi așa ceva...

Cât timp George le-a arătat legitimația, deși permisul de liberă trecere se vedea mare prin parbriz, văd un bătrân cu părul alb, lung și plin de câlți, mai ceva ca oile lu' biata mama mare, care împingea un căruț de supermarket. Se oprește o clipă, își ridică pălăria de pe ochi, își suflecă mânecile, își opintește podul palmelor în șolduri și își ridică pantalonii, pentru ca imediat să-și scoată din cărucior un sacou pe care îl îmbracă. Apoi, își bagă mâinile în buzunare și își îndreaptă privirile către Palatul Parlamentului.

Șoferul a dat să plece, dar l-am oprit.

- Stai, mă!

- Stau. S-a anulat ședința?

– Nu, mă. Auzi, cine-i omul ăsta?

– Care, șefu’?

– Cel din spatele mașinii, din dreapta intrării. Văd că nimeni nu-i spune nimic de parcă e de-al casei, nu alta.

– Aaa, domnul Matei Corvin, îmi spune ca și când l-ar fi cunoscut de o viață.

– Mă, tu acum îți bați joc de mine? Matei Corvin a fost fiul cel mic al lui Iancu de Hunedoara.

– O fi fost, dar omul de care mă întrebați așa se numește. A apărut de câteva luni pe aici. Nimeni nu-i spune nimic pentru că toată lumea zici că-i hipnotizată când el începe să vorbească. O fi el om al străzii, dar omul este extraordinar de deștept.

– Și tu de unde știi atâtea despre el?

– Păi de la el, de la băieți...

– Aha, ați avut timp să vă confesați? I-ai spus și cum strigă Viorica la tine? Ți-a dat vreun sfat? Nu știu, te întreb, îi spun în bășcălie.

– Șefu’, cum să-i spun așa ceva? Omul acesta, când se uită în ochii tăi, pe cinstea mea, zici că îți citește sufletul și mintea. E ceva... Plecăm?

– Nu, ia cheamă-l aici să vedem - îmi citește și mie sufletul și mintea?

– Șefu’, acum glumiți?

– Hai mă, cheamă-l, că întârzii la ședință.

Șoferul coboară și îi face semn să se apropie. Bătrânul, cu un zâmbet larg și cu pași hotărâți, ajunge

în dreptul mașinii. George îi spune că vreau să-l cunosc, timp în care eu cobor geamul mașinii.

– Bună ziua! îi spun reținut.

– Vă salut, domnule senator!

Avea o ținută dreaptă, demnă și într-un fel impunătoare, în ciuda hainelor uzate pe care le purta. Își apleacă capul în semn de salut, apoi și-l ridică, fixându-mă cu privirea.

Nu-mi pot explica ce fel de reacție chimică a produs în mine gestul omului, dar în secunda imediat următoare, am deschis portofelul. Am scos o bancnotă de 200 de lei și i-am întins-o.

– Vă mulțumesc, grăiește calm.

Tonul, mimica feței îi erau de o eleganță rară.

– Sunteți mult prea generos, domnule senator. 200 de lei sunt bani mulți, prea mulți pentru mine și nu știu ce aș putea face cu ei.

Nu i-a luat, ci doar mi-a zâmbit politico.

– Stați! Cine sunteți de fapt dumneavoastră?

L-am oprit chiar în clipa în care voia să plece.

– Cine, eu?

Privirea lui dintr-odată s-a luminat, pentru ca imediat să se întunece. Același lucru s-a întâmplat și cu zâmbetul lui: dispăruse cu totul.

Și-a umplut însă plămâni cu aer și mi-a răspuns.

– Sunt fost cercetător, domnule senator, profesor doctor în fizică nucleară. Acum sunt însă doar un produs

al societății, zice și arată spre el, desfăcând larg brațele.

Eu am mărit privirile.

– Vă mirați? Un om de talia dumneavoastră se mai poate mira? Nu sunt un caz singular, domnul meu. Ca și mine sunt multe persoane în ziua de azi, doar că nu se arată. Se întâmplă frecvent atunci când...

– Continuați, vă rog, îl îndemn.

– Când ai încredere în cine nu trebuie, să spunem mai bine așa și să lăsăm ca lucrurile să-și urmeze cursul, spune cu lehamite. Ciudat este că sunt momente în care degetul vinei se poate îndrepta chiar spre tine.

– Cum așa?

Personalitatea puternică a profesorului îmi stârnise brusc interesul.

– Într-o explicație cât se poate de simplă, domnule senator, v-aș confirma că planul pe care Dumnezeu îl are pentru fiecare dintre noi, uneori este dejucat de noi, de oameni, nicidecum de creaturile Infernului.

– Nu înțeleg, spun cu jumătate de zâmbet, total bulversat.

Nu mi-a răspuns imediat. M-a privit lung, apoi l-a bătut pe George pe umăr, făcându-i semn să se urce în mașină.

– Domnule senator, mergeți. Întârziați la ședință. Nu vă mai pierdeți timpul cu unul ca mine. Țineți minte însă că uneori ceea ce vedem sau auzim pot fi pure speculații sau plăsmuiri ale unor minți *mai altfel*, să le spunem.

Dar cum de la mit la realitate este doar un pas, ele pot deveni reale într-o zi! Procesul evoluției cere o involuție inițială; o involuție doar printr-o revoluție a minții și a sufletului își poate regăsi calea spre evoluție!

– *Prea greu*, îmi spun în gând.

– Priviți spre cer, domnule senator! În curând, Venus intră în Leu! a spus profesorul zâmbind, ridicând mâna.

– La ce...? îl întreb eu, fără să-mi dau seama la ce se referea exact.

Acestea au fost ultimele lui cuvinte, pentru că până să apuc să mă dumiresc, el, cu mâinile adâncite în buzunare, se îndrepta spre ieșire.

Am rămas cu gura deschisă ca la dentist. Tocmai îmi găsisem o nouă provocare – Matei Corvin. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu omul acesta și intenționeam să mă ocup de problema asta cât de curând.

– George, hai mă, dă-i drumul! îi zic, dus pe gânduri.

De pe bancheta din spate, i-am putut zări în oglinda retrovizoare zâmbetul larg ce tocmai i se afișase pe față.

– Ce ai, mă? Ce-i cu rânjetul ăla? îl întreb încruntat.

– Păi, șefu', mă gândeam și eu la Venus asta care intră în Leu, de-a zis profesorul de ea.

– Așa și? E super gagică sau ce? îl întreb într-o doară.

– Nu-mi trebuie mie așa ceva, șefu'. Ziceam și eu că poate am noroc și... primesc o primă înainte de vacanță.

– Serios, mă? Băi, George, tu clarvăzător trebuia să te faci, mă. Prima pe dreapta sau pe stânga, ia zi, la